

tako hitro napravil, kakor danes. Brž sem omit in v novih hlačah še hitreje. A stric nočejo vstati od mize. Tolikrat grem k mizi, da se pokažem, a nič ni.

»Le potrpi!« Tako me tolažé oče. »Kmalu gresta.«

Naposled se vendar vzdignejo stric in v spremstvu skrbne babice gremo ven. Oče napregajo, babica mi pa šepne na uho:

»Glej, sanje so se uresničile. Mož, velik in bradat, je prišel po te. Vzame te meni, ali le za jeden dan. Hvala Bogu, da se je tako srečno izteklo. — Zdaj pa na voz in jutri pridi za gotovo nazaj.«

V hipu sedim na vozu pri preprijaznem stricu, ne meneč se za mrzlo burjo. Še jedenkrat mi stisne mila babica roko in — voz zdrči v dve uri oddaljeno mesto. Kako je bilo tam, vam pa povem morebiti ob drugi priliki.

Mravlji.

(Basen.)

Zvečer sta se se sešli mravlji, sosedi v mravljišču.

»Joj, kakó sem zdelana«, reče prva, »ves božji dan sem prevlačevala košček sladkorja, pa ga nisem mogla spraviti do dóma; na sredi poti sem ga morala pustiti.«

»»A takó, ti misliš drobtinice od sladkorja, ki ga je razsula neka deklica tam na cesti? Pa kakó je to, saj je bilo polno majhnih koščkov tam...««

»Da, ali jaz sem se lotila največjega.«

»»Brezumnica««, reče druga, »»vidiš, jaz pa sem nosila le bolj majhne koščke; le pojdi pogledat, kakšen kup jih je! Seveda, ti hočeš vse najedenkrat. Nu, pa imaš. Boš saj vedela za drugikrat!««

Siluška.

